

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **J. D.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 3 lipca 2024 r.,
wystąpienia Sądu Rejonowego w Opolu
z dnia 22 maja 2024 r., sygn. akt II K 159/24,
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości,
na podstawie art. 37 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł :

**sprawę przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w
Oławie.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Opolu postanowieniem z dnia 22 maja 2024 r., zwrócił się o przekazanie sprawy II K 159/24 innemu sądowi równorzędnemu, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Uzasadniając swoje wystąpienie wskazał, że oskarżoną w sprawie jest J. D. pełniącą funkcję ławnika w Sądzie Okręgowym w O., który jest jednostką nadrzędną względem tamtejszego Sądu. Dodatkowo oskarżyciel prywatny występując do Sądu Rejonowego w wnioskiem o przekazanie sprawy oświadczył, że oskarżona twierdziła, że „ma sprawę załatwioną w sądzie”, co tym bardziej wskazuje na to, że w odbiorze zewnętrznym, jak i u oskarżyciela, mogą wywołać niepewność co do obiektywizmu i bezstronności Sądu właściwego do

rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych, co z oczywistych względów nie przekłada się na budowanie autorytetu wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu Rejonowego w Opolu zasługuje na uwzględnienie.

W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym instytucja ustanowiona w art. 37 k.p.k. ma wyjątkowy charakter, stanowiąc odstępstwo od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy. Z tego względu wspomniany przepis musi być wykładany restryktywnie, albowiem nadmierne jego wykorzystywanie może podważać zaufanie do niezależności sądów i niezawisłości sędziów (zob. *np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2018 r., IV KO 41/18, LEX nr 2498080; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., III KO 54/18, LEX nr 2508529*). „Chodzi zatem co do zasady o sytuacje, w których sprawa dotyczy bezpośrednio sądu właściwego lub jego sędziów i ławników. Gdy natomiast uczestnikami postępowania są osoby wykonujące zawód prokuratora, adwokata, radcy prawnego czy komornika, to dla przekazania sprawy innemu sądowi konieczne jest wykazanie, że *in concreto* z uwagi na istniejące relacje i intensywność kontaktów na gruncie zawodowym lub towarzyskim z sędziami sądu właściwego zachodzi uzasadniona obawa co do ich bezstronności” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2022 r., V KO 80/22, LEX nr 3486941*).

W niniejszej sprawie oskarżona jest wprowadzić ławnikiem Sądu Okręgowego w O., nie zaś Sądu Rejonowego w Opolu, to jednak biorąc pod uwagę tożsamość siedziby obu Sądów oraz właściwość funkcjonalną Sądu Okręgowego sprowadzającą się do rozpoznawania m.in. środków odwoławczych od orzeczeń i zarządzeń wydanych w pierwszej instancji w ww. Sądzie Rejonowym zasadne stało się przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu spoza obszaru właściwości Sądu Okręgowego w Opolu. Biorąc pod uwagę względy ekonomiki procesowej sprawę przekazano Sądowi Rejonowemu w Oławie, położonemu w niedużej odległości od Opola.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[PGW]

[a!]